

Uusi normaali

Kun tämän vuoden helmikuussa kirjoittelin edellisen kerran Sateenkaarisanomien pääkirjoitusta, en vielä voinut aavistaa, mikä koettelemus ihmiskunnalla olisi edessään. Pikkuriikkisen viruksen hahmoinen ilkimys oli aloittanut maailmanvalloituksen Kiinasta levittäen mukanaan kuolemaa ja ahdistusta. Tilanne oli uusi ja yllättävä ja eri maiden päättäjien varoitetkin aiheuttivat mielipiteiden ristiaallokkoa. Meidänkin pienet ympyrämme mullistuivat, kun useat viime lehdessä ilmoittamamme tapahtumat ja luennot peruuntuivat yleisten kokoontumisrajoitusten vuoksi.

Miksi ihmiskuntaa on kohdannut tällainen aika juuri nyt? Onko jatkuva maapallon saastuttaminen tehnyt virusten leviämisen helpommaksi ja ihmiskunnan immuniteetti heikentynyt huonojen elämäntapojen seurauksena? Tai ehkä kyse on jostakin muusta. Pirja Räsänen kirjoittaa artikkelissaan ”Korona-aika 2020 astrologian ja hengentieteen valossa” planeettojen vaikutuksista tässä tilanteessa. Esim. Pluton, Saturnuksen ja Uranuksen asemia analysoidulla voidaan saada lisää ymmärrystä pandemian synnystä ja kehityksestä ja sen ohella myös päivänvaloon nousseista vallan väärinkäytöksistä ja rikoksista. Tasapainottava tekijäkin onneksi löytyy: Neptunus henkisen tietoisuuden ja universaalien myötätunnon avaajana.

Yhtä paha jälkeä kuin tauti itse on ihmisten keskuudessa aiheuttanut pelko. Se on tuottanut masennusta, lisännyt yksinäisyyttä ja eristäytymistä. En ole itsekään uhkarohkeuden kannattaja, mutta jonkinlainen kultainen keskitie ns. ”uusi normaali” elämäntapa tuntuisi inhimilliseltä. Artikkelissaan ”Holistista terveysnäkökulmaa aivopesun keskelle” Veli Martin Keitel tuo joitakin tosiasioita nykyisen epidemia-ajattelun rinnalle tarkasteltavaksi.

Henkisestä näkökulmasta sairauksilla ja muilla vastoinkäymisillä on yleensä jokin viesti, jonka tarkoitus on ohjata meitä kehittymään paremmiksi. Ainakin saamme niistä syyn omien elämänvalintojemme arviointiin. Artikkelissa ”Antroposofinen näkökulma epidemiaan” Marjukka Lulli-Seppälä tuo esille karman yhtenä sairauksien selittäjänä ja antaa suosituksia suojauskeinoista.

Paniikki ja pelko eivät ainakaan auta tässä tilanteessa. Parasta on rauhoittaa mieli ja säilyttää luottamus valoisampaan tulevaisuuteen. Johannes ”Jaya Govinda Das” Kurki antaa artikkelissaan ”Veedin ratkaisumalli” toivoa paremmasta. Hän kertoo, että olemme niin kutsutun kultaisen aikakauden kynnyksellä, mutta vielä Kalin (tuhoajan) aikakauden loppuvaiheessa. Veedakirjallisuudesta löytyvä ratkaisu tämän rajan ylittämiseen on aistit ylittävän rakkauden viljely ihmisten sydämissä – universaalien veljeyden, yhteistyön sekä antaumuksen hengessä.

Kuluneen puolen vuoden aikana olemme saaneet koronauutisia ja kommentteja ihan kyllästymiseen asti. Pidän kuitenkin tärkeänä tuoda esille vielä nämä hieman erilaiset näkökulmat tilannettamme selvittämään. Pitkän pohtimisen jälkeen en osaa ottaa kantaa siihen, ovatko päättäjien toimenpiteet olleet paikallaan vai ei. Jotkut pitävät rajoituksia liiallisina toiset riittämättöminä. Kuka osaisi sanoa, onko tämä ollut ehkä liikakansoituksen apuharvennusta, vai mitä, kun myös niin monet hyväkuntoiset työikäiset ovat kuoleet vanhojen ja heikkojen ohella?

Epidemiasta on sentään seurannut jotain hyvääkin. Ihmiset ovat hakeutuneet luontopoluille kokoontumisrajoitusten myötä, ja moni on päässyt tekemään tutkimusmatkaa itseensä, kun omat elämänarvot on ollut osin pakko laittaa uuteen järjestykseen!

Uuden normaalin hengessä - iloa ja valoa sydämiimme

toivoo Ulla

Miten hahmotamme näkymätöntä?

SEPPÖ ILKKA

Pyrimmekö ymmärtämään maailmaa, joka on aistiemme ulottumattomissa? Mihin perustuvat kuvat, joilla kuvaamme tuota maailmaa?

Pieni lapsi tutkii maailmaa viemällä esineitä suuhunsa. Hän kokee, että legopalikassa on teräviä kulmia ja nurkkia. Oma peukalo on pyöreämpi. Se on pienempi kuin äidin sormi. Lapsi tunnistaa, miltä suussa käytetyt esineet näyttävät. Hän kokee, miltä ne maistuvat. Tällaiset asiat piirtyvät hänen tajuntaansa paljon ennen kuin hän oppii esineiden nimiä.

Lapsi oppii jo varhain luokittelemaan asioita. Hänelle muodostuu ”kirjasto” piirteistä, joita hänen havaintonsa kohteella tulisi olla, jotta se kuuluisi vaikkapa kategoriaan ”lelu”, ”pallo”, ”palikka”, ”kasvi” tai ”eläin”. ”Kasvi” voisi olla esimerkiksi ”mänty” tai ”koivu”. Osaamme nimetä näkemämme koivun ”koivuksi”. Jos meitä pyydetään piirtämään koivu, tuotamme tuskin identtisiä kuvia. Olemme kukin muodostaneet itsellemme oman ”peruskoivun” kuvan. Koivun kuva nousee esiin alitajunnas-

tamme, kun kohtaamme sanan ”koivu”, vaikka emme sillä hetkellä näkisikään koivua.

Samaan tapaan opimme tunnistamaan tunnetiloja, surua ja iloa, kiukkua ja mielihyvää. Opimme myös tekemään päätelmiä ja ajattelemaan abstrakteja, käsitteellisiä ajatuksia. Käsitteitä on aluksi selitettävä meille palauttamalla niiden merkityksiä tunnettuihin konkreettisiin asioihin. Ennen pitkää opimme erottamaan sanojen sävyjä ja käsittelemään abstrakteja asioita mielessämme ikään kuin ne olisivat konkreettisia. Muistutamme tässäkin lasta, joka tutkii maailmaa viemällä esineitä suuhunsa.

Ihmisillä on ilmeisesti kautta aikojen ollut kokemuksia näkymättömästä maailmasta. Historiassa on monia kertomuksia ja tarinoita kohtaamisista luonnon henkimaailman tai enkelien ja jumalolentojen kanssa. Tällaisia kohtaamisia on myös suorastaan etsitty esimerkiksi shamanististen tai uskonnollisten harjoitusten avulla. Tuntemamme historiallisena aikana on esiintynyt pitkään vaikuttaneita perinteitä, jotka ovat kuvanneet luonnon henkiä ja jumalolentoja tavoilla, jotka ovat vakiintuneet tiettyihin muotoihin. Nuo muodot ovat pitkälti kulttuurisidonnaisia. Yhteistä eri kulttuureille on, että osa noista muodoista koetaan hottaviksi ja hyviksi, osa pelottaviksi.

Materiaalinen kulttuuri saattaa pyrkiä yrittämään tätä mielikuvituksen. Nykyinen materiaan keskittyvä kehitysvaihe on kuitenkin tarpeen, jotta opimme tunnistamaan, mikä on todellisen ja kuvitellun ero. Vaarana on, että voimme päätyä kieltämään kokonaan näkymättömän maailman olemassaolon. Siksi haasteemme on sallia mielikuvituksen vapaus ja samalla säilyttää erottelukyky.

Voimme kuvailla ei-materiaalisia kokemuksiamme muille vain käyttämällä materiaan maailmassa oppimaamme kieltä tai taiteellista esitystapaa. Siksi tällaiset kuvaukset ovat symbolisia ja kätkevät henkisen maailman mate-

riaan viittaavaan muotoon. Voimme kuvata henkisiä kokemuksia itsellemekin vain vertaamalla aikaisempiin kokemuksiimme ja muiden kertomuksiin. Ainakin aluksi kokemuksemme ovat kokemuksia materiaan maailmasta. Olemme edelleen kuin ympäröivään maailmaan tutustuva lapsi.

Esimerkiksi luonnonhenkitason kokemus lähtee siitä tietoisuudesta, että luonnossa vaikuttaa jokin tekijä, jota aistimme eivät tavoita. Tästä on lyhyt askel mielikuvituksen tasolle pukemaan noita tekijöitä tunnistettaviin muotoihin. Taiteilijat ovat kuvanneet, millaisilta he ovat kokeneet vaikkapa tontun, peikon tai keijun näyttävän. Jo vanhoissa luolamaalauksissa on ilmeisesti paljon tämän kaltaista kuvastoa. Luonnonhenkien kuvissa on useimmiten ihmisen tai mahdollisesti eläimen kaltaisia hahmoja. Yleensä niissä on kuitenkin piirteitä, jotka eroavat tavallisesta ihmisen tai eläimen kuvasta. Sillä tavoin osoitetaan olennon ei-fyysisuus. Erityispiirteet viittaavat yleensä kyseisen luonnonhengen tehtävään. Luonnossa ollessamme havaitsemme luonnonhengen olemassaolon usein juuri siitä, että tunnistamme ihmisen tai eläimen kaltaisia piirteitä luonnon kohteessa, vaikkapa puun kuoren kuvioinnissa tai pilvien muodoissa. Tunnistamiskykymme lähtökohta on meissä oleva konkreettisesti maailmassa elämistä opetteleva lapsi.

Kansojen ja uskontojen mytologioissa kuvataan jumalat ja muut korkeat henkiolennot yleensä ihmisen kaltaisiksi. Sama toistuu ihmetellessämme, millaisia olentoja saattaisi asustaa vieraila taivaankappaleilla. Meidän on vaikea kuvitella niillekään muotoja, jotka eroaisivat täysin Maan elämän tarjoamista malleista.

Pitemmälle ehtineet henkisen tien tutkijat ovat tosin jo tuhansia vuosia siten ymmärtäneet, että Korkeimmasta ei ole olemassa kuvaa, jonka voisimme käsittää oikein. Vaikka käsittäisimmekin, emme pystyisi välittämään sitä muille. Siitä huolimatta jumalista on tehty kuvia

ja niitä on palvottu. Saatamme tarvita tällaista hahmotusta, jotta jotenkin ymmärtäisimme näkymätöntä maailmaa.

Henkiset tutkijat ovat nimenneet astraalitasoksi sen olemassaolon henkisen tason, joka on lähinnä fyysistä tietoisuuden tasoa. Yksi astraalitason ominaisuus on, että mielikuvitus muodostaa sinne kuvia. Oma mielikuvituksemme on meitä lähinnä, ja näemme helposti itse luomiamme kuvia. Mukana on myös kollektiivisen mielikuvituksen, taruston ja laajalle levinneiden ajatustapojen synnyttämiä hahmoja. Ne saattavat säilyä astraalitasolla satoja tai tuhansia vuosia ja näemme niitäkin helposti. Ajan myötä niissä tapahtuu muuntumista. Kukin sukupolvi antaa niille oman sävynsä. On myös mahdollista, että jotkin vieraat energiat voivat naamioitua astraalitason hahmoksi, jos sen alkuperäinen elähdyttävä energia on jo poistunut. Muun muassa tästä syystä tarvitsemme erottelukykyä kohdatesamme astraalisia olentoja.

Esimerkiksi luonnonhenget ovat kuitenkin varsinaisesti olemassa aivan omalla tasollaan, samoin korkeamat henkiolennot omillaan. Tavoitamme niitä kuitenkin lähinnä astraalitason kautta. Tämä on meille luontainen tie kokea näkymätöntä maailmaa. Siksi oma ja kollektiivinen mielikuvituksemme antaa lopullisen silauksen sille, millaisiksi hahmotamme näkymättömän maailman olentoja.

Puemme yleensä mielessämme korkeat kehitystämme tukevat olennot asuun, joka muistuttaa ihmiskunnan tunnettuja hyväntekijöitä kirkastetussa muodossa. Koemme valon edustavan korkeata viisautta, rakkautta, puhtautta ja kauneutta, pimeyden paha ja uhkaa. Vaaralliset energiat saavat mielessämme kuvia, joissa voi olla piirteitä petoeläimistä, jotka olivat ihmisille uhkana silloin, kun elimme luonnossa luonnon ehdoilla. Fyysisen maailman kokemukset toistuvat mielikuvituksen astraalitasolle luomissa kuvissa. Eri henkilöillä ja eri kulttuureissa nuo kuvat voivat olla erilaisia. Aloitamme noiden kuvien muodostamisen lapsina, jotka tutkivat esineitä viemällä ne suuhunsa. Tästä alkaa myös näkymättömän maailman hahmottaminen.

Sateenkaarisanomat

ISSN-L 2323-3923 • ISSN 2323-3923 (Painettu)

Sateenkaarisanomat on Konsan perinne- ja kulttuuriyhdistyksen julkaisema henkistä ja fyysistä hyvinvointia edistävä lehti. Sateenkaarisanomat julkaisee mm. yhdistysten tapahtumakalentereita sekä ilmoituksia kursseista ja terapioiden. Sateenkaarisanomat ilmestyy kaksi kertaa vuodessa, seuraava lehti ilmestyy helmikuussa. Kotiin kannettuna lehti maksaa 10 euroa vuodessa, lehden voi myös noutaa jakelupisteistä. Kysy lisää puh. 044 5929324.

Päätoimittaja: Ulla Oksanen • **Osoite:** Virusmäentie 9, 20300 Turku • **Puhelin:** 044 592 9324 • **Pankkiyhteys:** TOP FI 06 5710 0420 3183 21 • **Jakelupisteet:** Turku: Forum Sauna (Kurjenmäenkatu 17) • Eliksiiri (Kauppiaskatu 8) • Turun Steiner-koulu (Mestarinkatu 2), Konsan Kartano (Virusmäentie 9) • Era Nova (Kasarminkatu 2, Helsinki) • **Taitto:** Susanna Ylä-Pynnönen • **Painopaikka:** Winbase Oy, Turku 2020 • **Painosmäärä:** 2000 kpl **Kansikuva:** Anneke Hagen-de Waal

Lisää juttuja nettilehdessämme, lue!
www.sateenkaarisanomat.net
www.konsankartano.eu

TIEDOSTAVA AIKA -seminaari 9.-11.10.2020

(Korvaa Hengen ja Tiedon messut 2020)

Ohjelma saatavana suoratoistolähetystenä.
9.10. stipendien jako rajatiedon tutkimus- ja kehitystyöhön.

Lisätietoja ja tapahtumapaikka: <http://www.rajatieto.fi>